

שושנה אדומה לאהובתי

סיפור רומנטי הממחיש מה באמת חשוב יופי או נשמה.

מומלץ לכל אותם אנשים שטחיים ולכל הבנות היפות דווקא.

עוד לפני שהרכבת הגיעה לתחנה, ג'ון התרומם ממושב בקרון. הוא יישר את מדיו, מחליק עליהם בידו, רוצה להיראות במיטבו.

כשהרכבת עצרה, הוא נחפז יחד עם עשרות האנשים שנפלטו לרציף תחנת "הגרנד סנטרל" בניו-יורק, כשעיניו תרות מסביב אחרי בחורה האוחזת בידה שושנה אדומה.

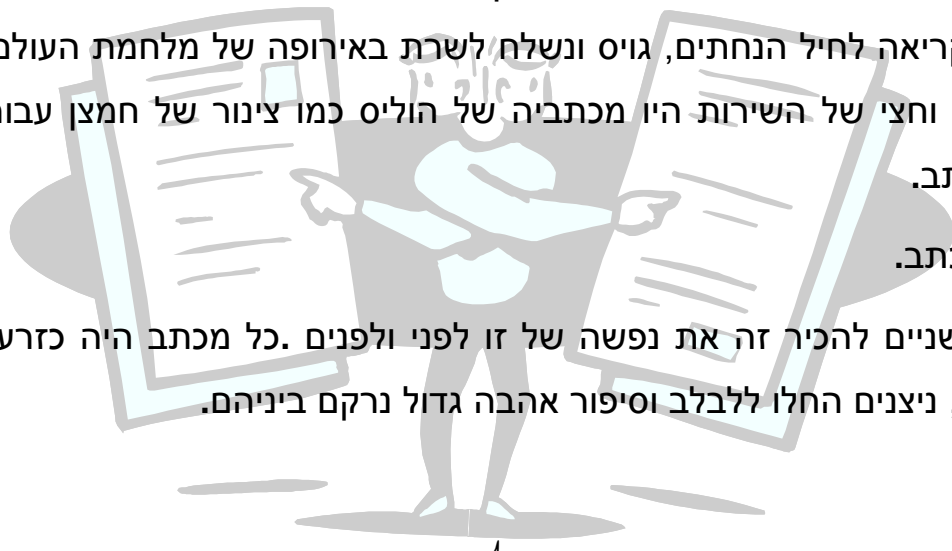
בחורה שאת פניה לא הכיר, אך את לבה ידע בעל-פה. העניין שלו בה החל כשנה וחצי לפני כן, בספרייה עירונית בפלורידה. ספר שהוריד מאחד המדפים שבה את לבו, הקסימו והסעירו, ולא בגלל המילים המודפסות בו, אלא בגלל המילים והמשפטים שנרשמו בין דפיו, בשוליים, בעיפרון דק. הוא מצא עצמו שוקע אל בין השורות. כתב היד הרך והעגול, שיקף נפש עדינה ופיוטית, המתחבטת בהרהורים עמוקים, והמילים הצביעו על אישיות ותובנה מיוחדת של הכותבת.

הוא חיפש בשקיקה, בעמוד הראשון, האם שמה של בעלת הספר, שנתרם לספרייה כתוב שם, ואכן, באותו כתב מעוגל ומעוצב היה כתוב "מיס הוליס מיינל". בהשקעה של זמן ומאמצים רבים הוא הצליח להתחקות על עקבותיה של הוליס, שעברה בינתיים מפלורידה לניו-יורק.

הוא כתב לה מכתב בו הציג את עצמו, והזמין אותה להתכתב עימו. ימים מספר לאחר מכן קיבל ג'ון צו קריאה לחיל הנחתים, גויס ונשלח לשרת באירופה של מלחמת העולם השנייה. במשך השנה וחצי של השירות היו מכתביה של הוליס כמו צינור של חמצן עבורו והוא חי ממכתב למכתב.

כשלא קרא, כתב.

ככה למדו השניים להכיר זה את נפשה של זו לפני ולפנים. כל מכתב היה כזרע שנפל על קרקע פורייה, ניצנים החלו לבלב וסיפור אהבה גדול נרקם ביניהם.

ג'ון ביקש מהוליס לשלוח לו תמונה, והיא סירבה. היא אמרה לו, שאם הם באמת אוהבים זה את זה, אז המראה בכלל לא חשוב. כשסוף-סוף הגיע זמנו לשוב הביתה מאירופה, הם קבעו את הפגישה הראשונה שלהם ב-7:00 בערב, תחנת "הגרנד סנטרל" בניו-יורק.

"אתה תכיר אותי לפי השושנה האדומה שאענוד על דש בגדי" - אמרה לו הוליס. והרגע אכן הגיע.

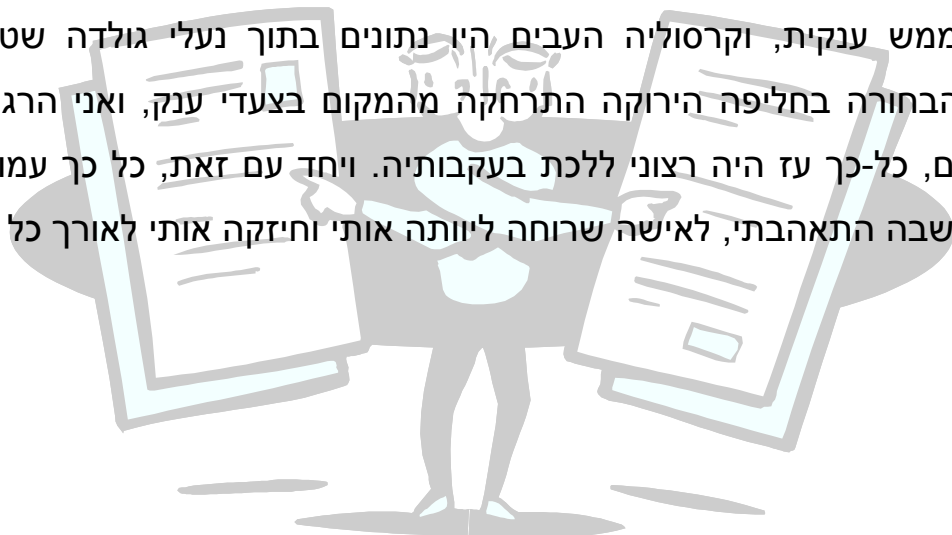
ב-7:00 בערב, ג'ון בתחנה, מסתכל מסביב, מחפש בחורה עם שושנה אדומה בדש בגדה. בחורה שאת פניה לא הכיר, אך לבה היה כספר הפתוח בפניו, הספר המרתק ביותר שקרא בימי חייו.

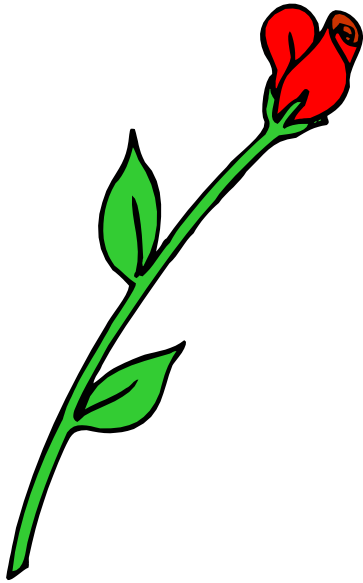
מכאן והלאה, רשות הסיפור היא לג'ון עצמו -

"אישה צעירה באה לעברי, גזרתה ארוכה ודקיקה. שיערה הבלונדיני צנח תלתלים - תלתלים על כתפיה, ועיניה היו כחולות כמו פרחים. שפתיה וסנטרה הזדקרו בנחישות מעודנת, ובחליפתה הירוקה היא נראתה כמו האביב בשיא פריחתו. התחלתי להתקדם אליה, לא שם-לב בכלל, שהיא לא עונדת שושנה אדומה על דש חליפתה, כשהתקרבותי אליה נדמה היה לי שהבחנתי בצל צלו של חיוך פרובוקטיבי בזוויות פיה. 'הולך בכיוון אלי, מלח?' מלמלה כלפי. בדחף כמעט לא בר שליטה נתתי צעד אחד נוסף לעברה, ואז, באותו רגע בדיוק, ראיתי את הוליס.

היא עמדה בקו ישר מאחורי הבחורה המדהימה, ונראתה כמו אישה בשנות הארבעים בערך לחייה!!!

שיערה המאפיר היה תקוע מתחת לכובע מרופט, והיא הייתה הרבה יותר מסתם שמנה, היא הייתה ממש ענקית, וקרסוליה העבים היו נתונים בתוך נעלי גולדה שטוחות עקב וחסרות חן. הבחורה בחליפה הירוקה התרחקה מהמקום בצעדי ענק, ואני הרגשתי כאילו נחציתי לשניים, כל-כך עז היה רצוני ללכת בעקבותיה. ויחד עם זאת, כל כך עמוקה הייתה ערגתי לנפש שבה התאהבתי, לאישה שרוחה ליוותה אותי וחיזקה אותי לאורך כל המלחמה.

והנה היא עמדה שם. פני הירח החיוורות שלה נראו טובות לב ומבינות, עיניה האפורות היו חמימות והקמטים שסביבן הוסיפו לה נופך נעים. לא היססתי לשנייה אחת!

אצבעותיי לפתו בחוזקה את הספר הכחול הקטן והמשומש שהיה אמור להיות הסימן לפיו היא תכיר אותי.

אולי לא יהיה כאן רומן גדול, חשבתי, אבל תהיה כאן חברות נפלאה, אולי אפילו טובה יותר מסיפור אהבה, חברות שאני אדע להוקיר ולהעריך. זקפתי את כתפי, נמתחתי, הצדעתי בפני האישה, והגשתי לה את הספר הכחול, וכל זאת, למרות שכמעט נחנקתי מגוש המרירות והאכזבה שהחליק במורד גרוני.

'אני ליוטננט ג'ון בלאנשארד', הצגתי את עצמי רשמית, 'ואת בטח העלמה הוליס מיינל. אני כל כך שמח שיכולת לפגוש אותי. האם תרשי לי להזמין אותך לארוחת ערב? פניה זרחו בחיוך רחב. אין לי מושג מה הולך כאן, חיילצ'יק שלי', היא אמרה בקריצה ממצרית, 'אבל, הבחורה הצעירה שהייתה כאן לפני כמה דקות, זו עם החליפה הירוקה, ביקשה ממני לענוד את השושנה הזאת על דש בגדי.

היא אמרה שאם במקרה תזמין אותי לארוחת ערב, להגיד לך שהיא מחכה לך במסעדה הגדולה מעבר לכביש.

היא אמרה שזה איזה מין סוג של מבחן, תהרוג אותי אם אני מבינה מה קורה כאן?!"

